

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarchie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la:
Administrațiunea tipografiei archidiecezane, Sibiu, strada Măcelarilor 47,
și la expedițiunea de inserțiuni Adolf Steiner în Hamburg (Germania).

Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 37.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru de-care publicare.

Revista politică.

Sibiu, în 12 Noevre

Dieta Ungariei a început Vineri a debate proiectul privitoriu la armată. Avisăm pe cetitori promițend a urmări debaterile în numerii viitori, căror vom aclude și proiectul de lege.

Aproape în presa întreagă din Europa adie o boare de pace. Sînt recunoscute din toate părțile momentele cari pot provoca o conflagrațiune, dară de altă parte tocma aceia, cari le recunosc, dic, că posibilitatea unei ciocniri este încă departe și așa mai putem respira fără de grigi un timp oare care. Ba se poate întempla că cestiunile gingașe se pot, una câte una, delătura, cum s'a delăturat în timpul din urmă d. e. cestiunea Arab-Tabiei, în care reprezentanții puterilor, afară de cel rusesc, toți*) s'au declarat că Arab-Tabia să fie a României.

Cu recunoascerea independenței României merge lucrul încet. România, vedënd că numai Germania este aplecată a'i recunoasce independența, pe când Francia, Italia și Englitera nemulțamite cu soluțiunea cestiunii Evreilor, mai tragănă, s'a adresat la cabinetul austro-unguresc, ca să intrevină la Paris pentru recunoascerea independenței României. Cabinetul austro-ung. a intrevenit, însă frații de un sânge nu vor să scie. Ei nu refușă cu totul a recunoasce independența, caută însă momente mai binevenite spre acest sfârșit. Respectul „Alianței israelite” este așa de împunătoriu încât nu'l poate ignora nici atotputericul Bismarck, dar nici confrății latini din apus. — Și unii și alții vor cugeta, că România mai poate aștepta și că din nerecunoascerea aceasta nu se va nasce nici un conflict.

*) Așa dar n'a fost adevărată imprăscierea bir. de cor. de mai nainte despre Italia și Turcia.

Diplomația se face numai, însă nu e nici decum optimistă. Cestiunea orientală i causează nopți neliniscite. Ur-marea cea mai pipăită a acestei nelinisciri este, că flota engleză din mediterană plutesce spre orient, o escadră franceză se adună între Atena și Salonic, alta austriacă a ancorat dinaintea Smirnei și una italiană pleacă pentru „esercițiu” spre orient și de sigur din Marea neagră va veni una rusască spre același scop în apropierea apelor constantinopolitane.

Dieta Ungariei.

În ședința dela 18 Noevre s'a discutat la ordinea zilei în debateri specială proiectul de lege despre administrarea Bosniei și Erțegovinei. Două amendamente, cel dintăiu la § 1. făcut de H. E. les, de cuprinsul, că administrarea se primesce între afacerile comune și se conduce după dispozițiunile art. XII: 1867 cu modificările din legea de față, ear celalalt la § 6, făcut de A. Molnár, ca legea să remănă în valoare până la 1882. — dau ansă la o debateri sgomotoasă, în care oratorii îngagiți în loc de a produce argumente meritorie se folosesc de atacuri personale. Propunerea ministrului president de a se da amendamentul prim la comisiune spre studiere, s'a primit, ear amendamentul la § 6 s'a respins.

Sgomotul și iritațiunea a luat proporțiuni și mai mari prin întrebarea pusă de presidiu: în care zi să se discute legea despre armată. Opozițiunea a imputat guvernului că nu lasă deputaților timp de cugetare asupra unui obiect de atăta însemnătate cum e legea militară.

Debaterea a degenerat pe urmă prin veementa atacurilor personale într'un adevărat scandal. În urmă s'a statorit ziua de pertractare a legii despre armată pe Vineri.

Ședința dela 19 s'a ocupat numai cu petițiunile. Dintre aceste amintim petițiunile congresului de industriali și agricultori, cari s'au bucurat de o deosebită atențiune din partea camerei.

Raportorul T. Vecsey propune în numele comisiunii petiționarie ca acele petițiuni să se transpună la comisiunea național-economică spre a le studia în detaiu și ași da opiniunea, deputații cari le au prezentat încă să ia parte la debaterile acestei comisiuni.

I. Hosztinszky accentuă însemnătatea cea mare a petițiunilor și necesitatea de a se lua măsuri legislative în interesul industriei ce stagnează. Decadența clasei de mijloc a industrialilor, aduce cu sine și decadența buneii stări generale. Statele cele mari aduc jertfe însemnate pentru promovarea industriei, numai noi nu facem nimic. Cu speranța că guvernul va studia din temeiul această întrebare, oratorul spriginesce propunerea comisiunii.

E. Simonyi constată că afacerea privesce industria întreagă a țerei, care e tractată într'un mod atăt de vitrig.

Cu privire la libertatea industrială teoria a stabilit un principiu, ear din pracsă a rezultat alt principiu. Libertatea perfectă, introdusă la noi cu privire la industrie, au nimicit pe industriali; după cum ne spun dênșii, nu au fost binecuvântare întrênsa. Popoarele practice, d. e. Americanii și Germanii, s'au trețit de mult din rătăcirile acestei teorii ipocritice. După o discuțiune lungă oratorul roagă camera să studieze obiectul cu deamăruntul, căci e vorba de pânea de toate zilele a poporului.

Camera primesce propunerea comisiunii.

Urmând discuțiunea asupra memorandumului substernut de congresul agricultor al țerei, comisiunea dă o

părere asemenea cu propunerea de mai sus.

V. Istoczy, cunoscutul contrar al judaismului, constată cu plăcere că agronomii se trețesc din letargie. Oratorul arată că cauza principală a apatiei de până acum a fost prevalența capitalului mobil și a reprezentanților acestuia în viața națională-economică, în presă și în parlament. Anteprenorii, cavalerii bursei, dau tonul în presă care le stă la dispozițiune. Teoria manchesterilor pune în cătuși desvoltarea materială și spirituală. Reprezentanții prepotenți ai capitalului mobil au esplotat această stare. Pe acești oameni îi veți la toate întrepinderile drumurilor de fer și la bancă și ei au tras în acest curent multe clase din societate. Cine se va interesa de agricultură, care aduce o dobândă modestă, când se poate face milionariu peste noapte? Clasa proprietarilor a făcut numai un serviciu acestui curent, i-a dat posesiunea sa ca ipotecă. Capitalul mobil a mobilizat întreagă clasă a proprietarilor și în urmă aceștia au fost dați afară. La aceste stări regretabile răspunsul stereotip era: E o lege naturală că cel tare sugrumă pe cel slab. Acest slab au fost proprietarii, la cari presa ce se află în serviciul „întreprindătorilor” nu s'a cugătat nici când. Risipa nebunică a guvernelor de până acum le a dat pe mâna haut financiei și le-a impus rola de esecutor. Reacțiunea se arată cu efect în Germania, acolo mișcările agrarilor au caracter politic și agrarii sînt reprezentați și în parlament. E de dorit ca reacțiunea să prindă rădăcini și la noi, căci congresul și guvernul nu le poate împlini toate. Agricultorii să se apuce înșiși de lucru și guvernul și parlamentul după presemnele ce se ved i vor spriginii. În fine oratorul spriginesce propunerea comisiunii.

Camera acceptează unanim propunerea comisiunii.

FOIȚA.

O iernare în ghiață.

(Traducere din Jules Verne.)
(Urmare)

Cap II.

(Planul lui Ioan Cornbutte.)

Îndată ce tinera fată sub ingrigrerea amicilor a părăsit bricul, cărmaciul Andreiu Vasling a comunicat lui Ioan Cornbutte mai de aproape întemplanrea prin care era lipsit de revederea fiului seu, întemplanrea era introdusă în diariul corăbiei în chipul următoriu:

„Corabia noastră, care fu ținută de timp rêu și de furtunoase vânturi sudvestice, auți în 26 Aprile dinspre înălțimea curentului Maël, signale de alarmă aduse de vânt dela un șoner. Șonerul, perđend catargul principal, a trebuit să se lase a fi fără de voie mândat de vânt în vêtegiu. Căpitanul Cornbutte vedënd că corabia merge la perirea sa sigură, a hotărît a se

sui pe bordul ei; în contra tuturor remonstrațiunilor din partea oamenilor sei a slobođit o șalupă în mare și s'a suit în trênsa cu matrozul Curtois și cu subcârmaciul Pierre Nouquet. Oamenii bricului îi urmăriră cu ochii până când au dispărut în negură. Sosi noaptea și marea era tot mai agitată. Jeune-Hardie era espusă pericolului de a fi atrasă de curenții ce domnesc în lățimile aceste și inghițită de curentul Maël, deci se vedu silită a fugi dinaintea vântului. Crucirea ei în timp de mai multe zile în acel loc de nenorocire a fost zădarnică. Șalupa bricului precum și șonerul și căpitanul Ludovic dimpreună cu cei doi matrozi nu s'au mai ivit, Andreiu Vasling a adunat oamenii bricului, a luat comanda și a plutit înapoi la Dünkircken.”

Ioan Cornbutte, după ce a cetit enarațiunea aceasta introdusă în cartea corăbiei scurt și sec, cum se introduce întemplanrile maritime, nuși mai putu oprî lacrimile, a plâns mult și duros și dacă îl mângăia ceva era idea, că fiul seu a cădut victima nobilelor sale simțimente. Corabia, a căru pri-

vire îi causase mainainte o bucurie mare, umplea acum pe bietul tată cu durere și așa s'a întors în casa sa pustie.

Scirea aceasta tristă s'a răspândit iute în întreg Dünkircken și numeroșii prietini ai vechiului marinariu veniră să arete via și intima lor compătămire. După aceea matrozii i-au comunicat detaiurile cele mai escacte despre întemplanre eară Maria a cerut dela Andreiu Vasling să i spună toate amenuntele sacrificării mirelui ei.

În ziua următoare, după ce Ioan Cornbutte și-a sters lacrimile, a chiămat pe Andreiu Vasling în camera sa și a dis:

„Andreie! ești dta convins pe deplin, că fiul meu s'a prăpădit?”

— Durere, sînt, domnule, răspunse cărmaciul.

— Și ți-ai dat dta toate silințele putincioase spre a'l găsi?

— De sigur! cum te și poți îndoi dle Cornbutte! Dară, durere, este prea sigur, că el și cei doi matrozi au fost inghițiți de vêtegiul curentului Maël.

— Andreie! mai primesci odată cărma pe corabia mea?

— Va atârna dela aceea, că cine va fi căpitanul, dle Cornbutte.

— Acela voui fi eu Andreie; cu graba cea mai putincioasă voui căuta largul mării spre a cerceta după fiul meu, replică marinariul bătrân.

— Fiul dta! e mort observă Andreiu Vasling cu accent.

— E cu puțință, Andreie, diso Ioan Cornbutte cu vioiciune; cu toate aceste este și cu puțință ca să se fi mântuit. Sînt firm hotărît a cerceta toate porturile Norvegiei în care a putut fi aruncat și numai când voui fi sigur, că pe pământul acesta numai este nici o speranță de revedere, numai atunci mă voui întoarce, ca să mori aici.

Vedënd Andreiu că hotărîrea marinariului este nedelăturabilă n'a mai stărui și s'a retras.

Ioan Cornbutte a încunosciintat și pe nepoată sa despre hotărîrea lui în care ea zări prin durerile ei o rază de speranță. Tinera fată nu venise până acum la idea, că moartea mirelui ei poate fi trasă la îndoială, îndată.

sărăcia lui din glie, căci nimica nu avea când s'a sloboșit prin virtutea sa din robie și din asuprire, mai în toate sătuțele și-a făcut câte o școală și și-a așezat învățători într'ensă și le susține și se silește pre an ce merge ca să și le îmbunătățească prelângă toate greutățile, ce are să poarte și prelângă toate neajunsele traiului seu și pedecile ce întimpină, fără nici un ajutoriu și fără nici o spriginire dela alții; mulțămăta acestei silințe și sporiului făcut în aceste școluțe tinerimea noastră din popor în parte mare o aflăm astăzi, că prelângă alte cunoștințe folositoare scie scrie și cetii, scie să și facă socotelele sale, — și este bună speranță, că preste scurt timp vor scii și sătenii noștri în cea mai mare parte scrie și cetii și vor pute să se măsore în învățătura și în cunoștința cu celelalte popoare din țară și afară din țară. Bine-i va sta Românului și puternic va fi când vor pute dovedi toți, că au avut parte de școală.

Totodată cu treaba școlară s'a apucat poporul nostru și de îmbunătățirea stărei biserice sale. Precum era poporul de lipsit și de asuprit și scăpătat când s'a ridicat din robie la viața mai liberă de acum, tot așa de lipsită scăpătată și dejosită era biserica și preoții lui; și-a organizat poporul nostru și biserica sa după puțină, a început a și înființa pe multe locuri fundațiuni și a început a dori cu răvnă de a ave și preoți cât mai luminați.

Scoale capitale, — de cari înainte cu 30 de ani nu aveam nici una — mulțămăta jertfelor sale pentru cultură, astăzi avem în multe locuri; gimnasil, scoale pedagogice, teologice, și altele, tot prin sudoarea și prin contribuiriile poporului s'au ridicat și s'au înmulțit într'un mod imbu urătoriu.

Tot ca mijloc pentru cultură s'a înființat și Asociațiunea noastră română transilvană, spre a se ajutara prin tr'ensă tinerimea română care învață la școală, și tinerimea română care vrea să învețe meserii, precum și de a se aduna și însoți bărbații noștri cei luminați mână cu mână pentru căutarea și aflarea științelor; și mult bine și mult folos dobândesc și va dobândi poporul nostru prin Asociațiunea Transilvaniei pentru cultura și literatura poporului român, spriginind-o și de acum înainte cu căldură.

Resultatele bune sau dobândit și se dobândesc prin toate aceste lucrări, ce le sêvêșesc poporul nostru, și putem dice că astăzi avem mult față cu lipsa totală în care ne aflam mai înainte cu 30 de ani, și sântem departe în privința luminării față cu starea noastră tristă și umilită, în carea ne aflam înainte cu 30 de ani. O împregiurare însă este, în care stăm tot în-

poi, și încă nu numai stăm cum am fost în timpurile de tristă aducere aminte pentru noi, ci după cum se a-deveresece dăm tot mai înderept, și această împregiurare este de cea mai mare însemnătate, — este temelia la toate. Aceasta este starea materială a oamenilor din popor și a tuturor în genere.

Precând poporul nostru poate fi mulțămătit cu sporiul ce l-a făcut și face întru organizarea școlilor și a altor institute de luminare, pre atunci trebuie să se întristeze și să ne cuprindă îngrijire mare, când vedem că singuratecii, familiile, oamenii din care stă poporul sêrăcesc pre și ce merge. Această împregiurare rea o vedem cu toții, și trebuie să recunoașcem că, se zădărnicesc prin tr'ensă toată lucrarea poporului român pentru cultură și se perd prin tr'ensă în partea cea mai mare foloasele ce le aduce școala biserica și toată învățătura.

Este adevărat că s'a pomenit de multe ori această stare în adunările și consfătuirile noastre, însă tot atât de adevărat este, că până acum s'a lucrat foarte puțin pentru ridicarea poporului din această primejdioasă stare, s'a lucrat foarte puțin pentru a câștiga oamenilor mijloacele de a se smulge din sărăcie și de a și îmbunătăți starea lor materială.

Vedând că treaba aceasta este atât de adenc simțită pentru noi, și cumcă fără amănare trebuie să ne îngrijim a i afla o cale de leuire și îndreptare a lucrului, eu am socotit că ar fi bine să vorbim la acest privilegiu despre dēnsa, și mi-am propus ca să vorbesc aici despre mijloacele, prin cari ar fi de a se ajutara poporul nostru ca să scape de această inapoiare și a i da putere de a se intrăma și ridica în privința stărei sale materiale.

În diferite timpuri — ne arată istoria — popoarele și-au avut forma traiului lor și a lucrării lor și a silințelor lor deosebite; sau silita se spriginii unele pe altele prin fapte de vitejie și prin puterea lor rezboinică încercând, ca prin puterea armelor se supună unele pe altele și să le robească și atunci poporul cel ce era mai tare și mai bun în resboiu, acela înainta și se ridica preste celelalte și prin aceasta își asigura venitoriul; au venit alte timpuri și alte năravuri și popoarele au încercat și alte căli ca să se ridice unele preste altele, și vedem din istorie, că într'un lung timp s'au purtat crâncene lupte pentru credințe religioase și mai târziu pentru idei politice obșteti țintind ca să preinviască viața socială și viața cetățenească și prin această luptă se încercau oamenii a și dobândi un venitoriu bun și sigur. Este adevărat

că n'au încetat aceste silințe ale popoarelor nici astăzi și nu vor înceta niciodată, cu toate acestea în timpul nostru a început să ia lupta între popoare și între oameni o altă cale, calea câștigurilor materiale, numită economică; acum popoarele nu se luptă pentru ca să învingă unele pre altele și să le robească prin puterea armelor, nici prin a credințelor, nici prin reforme în viața cetățenească, ci prin câștig de avere. Este întru adevăr necreștinesc lucru, lucru este însă omenesc și numai prin silința de a lupta față cu alții pre această cale, va pute poporul nostru ca să se scape de jugul altora, să stee față cu alte popoare și să și asigureze venitoriul. Și acest timp în care trăim noi este cu atât mai primejdios pentru cel ce rămâne înderept și mai slab, cu cât planul și mijlocul acesta de luptă este mai practic și mai puternic. Cum-că este așa, putem cunoașce din cele ce vedem cu ochii în toate zilele: cel sêrac ajunge slugă celui bogat, cel lipsit de bani își zălogescse averea și brațele sale celui ce i dă împrumut! și în chipul acesta cel avut stăpânesce pre cel sêrac, și cel ce dă împrumut își are și ține în mână sa soartea și viitoriul datornicului seu, și numai atâta îl lasă să resufle cât voiesce dēnsul ca creditor și domn. Toate silințele celui sêrac cătră cultura și toate jertfele lui pentru luminare sânt puțin folositoare.

Întru adevăr starea materială este temelul culturai poporului, și numai în acel grad poate poporul a propăși în cultură în care i e cu puțință a și îmbunătăți starea materială pentru subsistența sa; și numai în acel grad poate să desfășure putere în care i e cu puțință a și indica starea materială.

Să cercetăm dar care sânt călile și cari sânt mijloacele pentru ajutara omenilor ca să se ridice la o stare bună materială, sau ca să scape de rēul sêraciei și să și poată birui greutățile traiului în lupta aceasta din timpul nostru? ... Spre a afla și a cunoașce aceasta cale și mijloace, nu este de lipsă ca să căutăm mult și nu sântem nevoiti ca să le născocim noi prin încordarea gândirei; nu avem alta decât să ne uităm la alții, cari au aflat această cale și mijloacele cari s'au arētat și se arată folositoare în lupta lor.

Ce aflăm noi când ne uităm la popoarele cele puternice și bogate? cum fac acele și cum se ajută în trebuințele lor?

(Va urma).

Varietăți.

* (Mulțămăta publică). În numele institului ped. teol. Andreian se aduce prin această mulțămăta on. dd. Ioan Hanea director seminarial, Dr. I. Moga, medic practic, Grigorie Mateiu, comerciant din Sibiu și pâr. I. Todea paroch în Bucium, pentru donațiunea de mai multe obiecte ce a făcut pe sama colecțiunei seminariale de obiecte din științele naturale.

Cu această ocaziune subscrisul își ia voie a trage atențiunea p. t. public asupra micei colecțiuni de obiecte naturale, începute de dēnsul la acest institut și a l ruga, ca venindu i la mână unul sau altul din obiectele naturale din patrie să binevoiască a l trimite pe sama acestei colecțiuni, ca astfel ea să sporească cât mai mult și cât mai curēnd. Însemnătatea astorfel de colecțiuni pentru instrucțiunea viitorilor învățători întogmai ca și pentru elevii școlilor populare este ađi recunoscută de toți bărbații de școală însă ele nu au numai pentru școală însemnătate, ci pentru cultura generală a societății întregi și a bună samă un astfel de muzeu pentru noi Românii va ave foarte mare interes și folos.

Pentru trimiterea astorfel de obiecte se fac aici unele scurte îndegătări: mineralele să se trimită în bucăți de mărimea pâlmei, petrificațiunile ca și cristalele pe cât se poate întregi și cu o probă din pământul sau prin mineralul, în care s'au aflat dimpreună cu o scurtă indicare a locului de unde provin. Plantele bine întinse și uscate între câteva coale de hârtie sugătoare cu numele românesc, folosit în acel ținut și cu însemnare esactă a localității de unde s'au cules. Animalele mai mici (sugătoare, reptilii pesci, gândaci, vermi etc) în o sticlă cu spirt, melcii în apă sărată; animalele mai mari sau întregi sau cu mațele scoase însă de altcum intacte ear paserile învălitate bine în hârtie sugătoare cu ciocul înfundat cu puțină hârtie. La toate unde se poate să se adaugă localitatea de unde sânt și numele românesc al obiectului folosit în acele părți.

Dr. D. P. Barcianu,

prof. seminarial și îngrijitor al colecțiunei seminariale.

* (Învitare). Reuniunea română de cântări va arangia Duminecă în 18/30 Noemvrie a. c. al doilea concert ordinar pentru acest an, în sala edificiului reuniunei germâne de cântări „Pământul Mic“ Nr. 1.

Andrieu Vasling a cuprins acum ce gând avea Maria. Nu s'a mai socotit nici un moment; el era acum hotărât.

Se înfățișă înaintea bătrânului marinariu, care tocma sosi acasă și dișe:

„Mă anunț între oamenii d-tale, Ioan Cornbutte; motivele care m'au reținut până acum sânt delaturate și dta poți compta la mine și la supunerea mea!

— Nu m'am indoit nici odată în dta Andreie Vasling, respunse Cornbutte, stringēnd mâna cărmaciului. Marie! fata mea!“ strigă cu glas înalt.

Maria și Penellan apărură numai decăt.

„Măne în faptul zilei, îndată cu începutul refluxului, vom pleca, dișe bărbatul bătrân. Este dară, iubita mea copilă, seara cea din urmă, care o petrecem la olaltă.

— Ah bunul meu unchiu! dișe Maria și se mlădiă lângă Ioan Cornbutte.

— Cu ajutoriul lui Dumneșeu, Marie, cuget să și aduc mirele!

— Da, vom regăsi pe căpitanul

Ludovic! adause Andreie Vasling cu confidență.

— Dta vei merge așa dară cu noi? întrebă Penellan cu interes.

— Așa este, Penellane, respunse în locul lui Ioan Cornbutte; Andreie Vasling călătorește cu noi împreună ca cărmaciu.

— Așa! așa! dișe bretonul, clipind într'un mod estraordinariu cu ochii.

— Sfaturile lui ne vor fi de mare folos, sper, adause Cornbutte; el este cutezătoriu și foarte îndemănatec.

— Dta dle căpitan ne întreci pe toți cu știința și cu puțința, dișe Andreie Vasling.

— Așa dară măne, amicii mei! Mergeți acum și vă suiți pe bord și luați măsurile din urmă. La revedere Andreie, la revedere Penellane!

Cărmaciu și matroz, amēndoi se duseră și au remas Ioan Cornbutte și Maria singuri. În seara aceasta se mai vērșă câte o lacrimă de durere amară. Cornbutte care a vedut cătră Maria de intristată, s'a hotărât a părăsi în ceea și casa des de dimineață fără de a mai spune și ei ceva,

pentruca în chipul acesta să încunșgiure despărțirea. El îi dede sara sărutarea de pe urmă și la trei oare era eară în picioare.

La plecarea Jeune-Hardie-ei toți pretinii bătrânului marinariu erau adunați pe terasa portului; parochul care era să cunune pe Ludovic și Maria, a dat corabiei binecuvēntarea din urmă, și multe stringeri de aspre mâni se repețiră, când Ioan Cornbutte se sui pe Bord.

Oamenii bricului erau acum în număr complet; Andreie Vasling a dat ordinele din urmă de plecare, venturile se arborară și bricul se depărtă cu un bun vēnt ușor de nord-vest, tocmai pe când parochul stând în mijlocul privitorilor ingenuchiați implora scutul ceriului asupra marinariilor călători.

Încotr'o merge corabia? Ea urmăresce drumul cel periculos, în care mulți s'au prăpădit prin naufragiu, și trebuie să fie gata pentru toți periculi; Dumneșeu scie, care mal i va face semn să se apropie de dēnsul. Ea n'are țintă hotărâtă; dea pept cu-

tezând cu toate desastrele, Dumneșeu să i poarte de grije!

(Va urma).

* (Copilă electrică). Diarul din Canada „Boston Advertiser“ amintescse de o față de 19 ani, care e cu totul electrică. Această copilă s'a vindecat din o boală, care a durat doi ani de zile, și pe care medicii n'au sciut-o vindeca, de oare-ce aceea nu s'a arētat ca o boală organică. Această copilă electrică are o putere atât de mare, încât se poate numi o întregă baterie. Un individ, care nu posedă muschi destul de tari, nici nu i poate prinde mâna; cu atât mai puțin ar pute ține cineva mâna cu a ei într'un vas cu apă. Dacă vrea să ieie în mână un cuțit, manuchiul aceluia sare de sine în mâna ei, și acile puse în hârtie le poate anina de degetele sale. Copilul care doarme se desteaptă îndată la apropierea ei; dar cu atinșgerea mânei sale îl poate adormi earăși. Și animalele sânt supuse influenței farmecătoare a acestei copile și cățelușul din brața oare întregi stă lațuit de ea.

